

РОКИ **30** РОКИ
GODINA

“НОВЕЙ ДУМКИ“
“НОВОЇ ДУМЦІ“
“NOVE DUMKE”

**У ЄСТВЕ СВОЙОГО НАРОДУ
В ЄСТВУ СВОГО НАРОДУ
U BITKU SVOJEGA NARODA**

**Вуковар - Vukovar
2001.**

ВИДАВАТЕЛЬ:
СОЮЗ РУСИНОХ И УКРАЇНЦОХ РЕПУБЛИКИ ГОРВАТСКЕЙ

ВИДАВЕЦЬ:
СОЮЗ РУСИНІВ І УКРАЇНЦІВ РЕСПУБЛІКИ ГОРВАТІЇ

IZDAVAČ:
SAVEZ RUSINA I UKRAJINACA REPUBLIKE HRVATSKE

ЗА ВИДАВАТЕЛЯ: ГАВРИЉ ТАКАЧ
ЗА ВИДАВЦЯ: ГАВРИЉ ТАКАЧ
ZA IZDAVAČA: GABRIJEL TAKAČ

ТЕКСТИ -ТЕКСТОВИ:
Владо Костелник 1971-1991., Гавриљ Такач 1991-1997., Оксана Тимко Ђитко 1997-2001.
Vlado Kostelnik 1971-1991., Gabrijel Takač 1991-1997., Oksana Timko Đitko 1997-2001.

ФОТОР҃АФИЇ - ФОТОГРАФІЇ:
Владо Костелник, Гавриљ Такач, Редакција "Нова думка"

FOTOGRAFIJE
Vlado Kostelnik, Gabrijel Takač, Uredništvo "Nova dumka"

КОМПЈУТЕРСКА ОБРАДА:
Lipovčević d.o.o.

TISAK:
Lipovčević d.o.o.

ТИРАЖ: 1.000
NAKLADA: 1.000

Tiskanje pomogao Ured za nacionalne manjine Vlade Republike Hrvatske

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 323.15(497.5=161.2)
061.237(497.5=161.2)

KOSTELNIK, Vlado

U bitku svojega naroda : 30 godina "Nove dumke" = U jestve svojoho narodu : 30 roki "Novej dumki" ; V jestvu svoho narodu : 30 roki "Novoji dumci" / <tekstovi Vlado Kostelnik, Gabrijel Takač, Oksana Timko Đitko ; fotografije Vlado Kostelnik... et al.> - Vukovar ; Savez Rusina i Ukrajinaca Republike Hrvatske, 2002.

Tekst na rusin., ukrainj. i hrv. jeziku.

ISBN 953-97080-3-6

1. Kostelnik, Vlado: U jestve svojoho narodu
 2. Takač Gabrijel
 3. Timko Đitko, Oksana
- I Nacionalne manjine -- Rusini -- Hrvatska
II Nacionalne manjine -- Ukrajinci -- Hrvatska
III Rusini -- Hrvatska
IV Ukrajinci -- Hrvatska
V Nova dumka (časopis) -- Spomenica

420206060

ЗМІСТ

SADRŽAJ

ЗМІСТ

“НОВА ДУМКА” - ИСТОТНА ЗОЗ ЄСТВОМ СВОЙОГО НАРОДУ	7
НА СТОРОЖІ СЛОВО	11
ПОШВИДКО З “ПЕЛЮШКОХ” ДО “СУКЕНКИ”	13
I НАРОДЗЕНЄ, КРЕСЦЕНЄ И ДЗЕЦИНСТВО	19
II ЗОЗ ДЗЕШЕЦРОЧНІЦУ УЖ ПОЛНОЛІТСТВО	65
III У ДВАЦЕТИМ РОКУ ИСНОВАНЯ СОЮЗУ И 17-ТИМ“... ДУМКОВИМ”	111
IV КАЖДИ 45 ДНІ ЄДНО ЧИСЛО У ЦЕКУ 1989. РОКУ	131
V ПОГОРШАНИ МАТЕРИЯЛНИ ОБСТАВИНИ, УВОДЗЕНЄ НОВОГО ДРУЖТВЕНО-ПОЛИТИЧНОГО УСТРОЙСТВА И ПРЕРВА У ВИХОДЗЕНЮ РЕВІЇ 79 -89 ЧИСЛОХ 1990 - 1991. РОКУ	155
VI ДОКОНЧЕНЕ А НЄ ВИДРУКОВАНЕ 90. И ЗАПОЧАТЕ И ПРИДАНЕ ДО ДРУКУ А ВЕЦ ПОЦАГНУТЕ 91. ЧИСЛО	191
VII ВОЄНИ ВИДАНЯ И ВИДАВАТЕЛЬСТВО РЕДАКЦІЇ ЧАСОПISY “НОВА ДУМКА”	209
VIII ДВОЧИШЛЕНІК 101/102 Олексї Павлишина: полни важного документацийного материялу	255
IX МОЙО ТРИНАЦ “ДУМКИ”	261
X ОСТАТНІ ДВА ЧИСЛА, 116. и 117. У ТРИЦЕТИМ РОКУ ВИДАВАНЯ У ГОТОВЕНЮ ПОЗАРЯДОВЕЇ РЕДАКЦІЇ, ПОЧЕСНИМ ЄЇ ПЕРШИМ РЕДАКТОРОМ	269
XI ВИДАВАТЕЛЬНА ДІЯЛНОСЦ 1991-2001. РОКУ	277

Владо Костелник

“НОВА ДУМКА” - ИСТОТНА ЗОЗ ЄСТВОМ СВОЙОГО НАРОДУ

з нагоди 30-рочніци виходзєня часопису Союзу Русинок и Українцох у
Републики Горватскей 1971. - 2001. року

НАМЕСТО УВОДНОГО СЛОВА

Скорей як почнем з родословом “Новей думки” длужен сом своїм и нашим предком и їх думком оддац заслужене припознане котри були ей предходніки. До тей матерії не будзем глібше уходзиц, але ше огранічим лем на меджи, на котрих, рушела, праве вона, “Нова думка”, затримуюци основу од ніх у своєї националней унапряменосци, язика и воздуховєня.

Одже, перше най наведзем первотне:

На югославянских пресцераніскох перше написане и видруковане руске слово спрам новей, Костельниковей, граматики, у фурми новинок-часопису, зъяело ше 4. децембра 1924. року у Руским Керестуре под назву “Руски новини” як глашнік Руского народного просвітного дружтва “Просвита”, основаного пейц роки пред тим, 1919. року у Новим Садзе, дзе активне участвовали представителе Русинок з Горватскей. Понеже у літопису, котри ми ту предмет цікавєня, а то видаванє новинок, часописох, у медзиричю Дунаю, Сави и Драви, т.е. у Горватскей, обовязно мушим ту и предлужиц з тима нашима першима “Рускими новинами”.

После виходзєня у Новим Садзе од 1924. року, “Руски новини” ше преселели праве до - Горватскей. О тим Михал Фирак 1940. року написал: “А кед 1930. року “Руски новини” престали виходзиц у Новим Садзе, вон /владика др Дионизий Няради, заув. авт./ ше такой поднял да их наново подзвигне. Готови бул шицко за ніх дац. У догварки... новини по полрочней павзи почали виходзиц у Дякове/ спрам того, у Горватскей, заув.авт./ Владика за ніх сам купел потребни букви, котри коштали до 30.000 динари, и познейше их даровал Друкарні “Просвита” у Руским Керестуре“ /Роман Миз: Пред 50 роками почали виходзиц перши новини за югославянских Русинок“, “Нова думка“, число 9, Вуковар, 1975. року, бок 78/. Но та, най констатуєм не без поцешєня, же и перши новини за шицких Русинок у югославянских жємох виходзєли, ниа, и у Горватскей!

Повторени у предлуженю “Руски новини“, гоч тераз и виходзели у Дякове, у Горватскей, остали“ органске предлужене “Руских новинок“ од скорей /Исте, 79. бок/. Видавал их Михал Фирак, священік, парох нашей, грекокатолицкей, парохіі у Пишкоревцох, а друковали ше у “Бискупскей тискари у Дякове“ /Исте/. Мне праве до того и стало: “Руски новини“, после того як престали виходзиц у Войводини 1930. року, о пол рока **почали виходзиц у Пишкоревцох, односно Дякове, у Горватскей.** Гоч то не и перши новини, часопис, на нашим язичу у нас, у Горватскей, заш лем наводзим их прето же ше друковали и виходзели у нас, у Горватскей, и, тиж так, най повем и тераз, нашим кадром, поведзеним пречесним отцом Михалом Фираком. Предлужели, односно, почали ше зьявювац праве ту, у Пишкоревцох, у Дякове, **28. августа 1930. року** /Исте/. И так ше то друковало и виходзело до 1937. року кед ше “Руски новини“ починаю заш друковац у Войводини, у Руским Керестуре, у тутейшей друкарні РНПД “Просвита“, котру подаровал, як горе поведзене, преосвящени владика др Няради. Одвичательни редактор и далей остал наш Михал Фирак, котри и сам теди уж перебувал, бивал у нїм, тим нашим найвекшим штредовиску /Исте/.

1./Перши новини-часопис, цо и готовени и увельочисловани у Горватскей, була **“Зоря, котра вишла 25. марта 1934. року у Загребе.** Видали ю “млади руско-українски школяре“ /Роман Миз:“Наша литературна периодика медзи двома шветовима войнами – найчастейше под назву “Думка“ /“Нова думка“, число 30, Вуковар, 1981. року, бок 67/. Но, та, тота “Зоря“ то литературни новини руско-українских школярох Грекокатолицкого семинару у Загребе... Редаговал ю товаришски одбор /М. Комуницки и И. Ванчик... писана з руку преїт копируючого паперу...“ ...Уводну статью... написал М. Комуницки /Українец з Босни/ под назву “ Зоря и ми“ /Исте/. Новини – часопис “Зоря“ мала А-4 формат на ведно 32 бокох з рамиками. Друковани у ней штири векши приповедки, котри написал Петро Бучко, Еуген Сабол, Кирил Мудри и Комуницки, як цо и статью “О менох України и Українцох“ Иван Ванчик“ /Исте/.

Тераз приходзи тота права:

2. /Други часопис у Горватскей на нашим язичу од кеди ту жиеме / же вреднейши вигледоваче одо мне не вигледаю же их було и скорей/, **почал виходзиц 1936. року, заш у Загребе, але з меном “Думка“.** Редактор бул Силвестер Саламон “зоз заменіком Владимиром Папом, обидвоме студенти богословіі у Греко-католицким семинаре у Загребе“. /Исте/.61.-68.бок/. Бул то “журнал християнскей ориентациі... Людзе, позберани коло того часопису були щирі патриоти, але не и офарбени з даяку политичну идеологию“ /исте/.

3. / Треци наш часопис у Горватскей, заш под насловом **“Думка“ виходзел у Раєвим селе** за часу другей шветовой войны. Кажди други тидзень издавал ю о. Микола Бучко /Исте/.

Шицки тоті три новини-часописи, кажди понаособ, не виходзели длуго, найчастейше у даскелїх числох, рокох. Але важне же исновали, же ше рушали у водох своєї народносней свідомосци. Важне, спрам того же виходзели, та зме, ниа, так мали аж трої новини-часописи, хтори у Горватскей виходзели пред

з'явлюванню нашої "Нової думки". Ці весті, аж два спомедзи них мали назву "Думка". Шицки вони були руски, т.є. руско-українски, писани по руски и українски и з руску и українску тематику. Кельо праве "Думка" була популярна, доказую и стихи єдней Боженки у "Руских новинок" число 2. од 15. януара 1937. року:

Н а ш е ї " Д у м к и "

Розшала ше "Думка"
Нашла в каждом краю,
Дзе нашо школяре
Тераз перебуваю.

Кажде руске шерцо
Ше їй зрадовало
А роботу чесну
Щиро привитало.

Ша то вона рускосц
Утвердзує нашу
и будучносц шицким
Будує нам красшу.

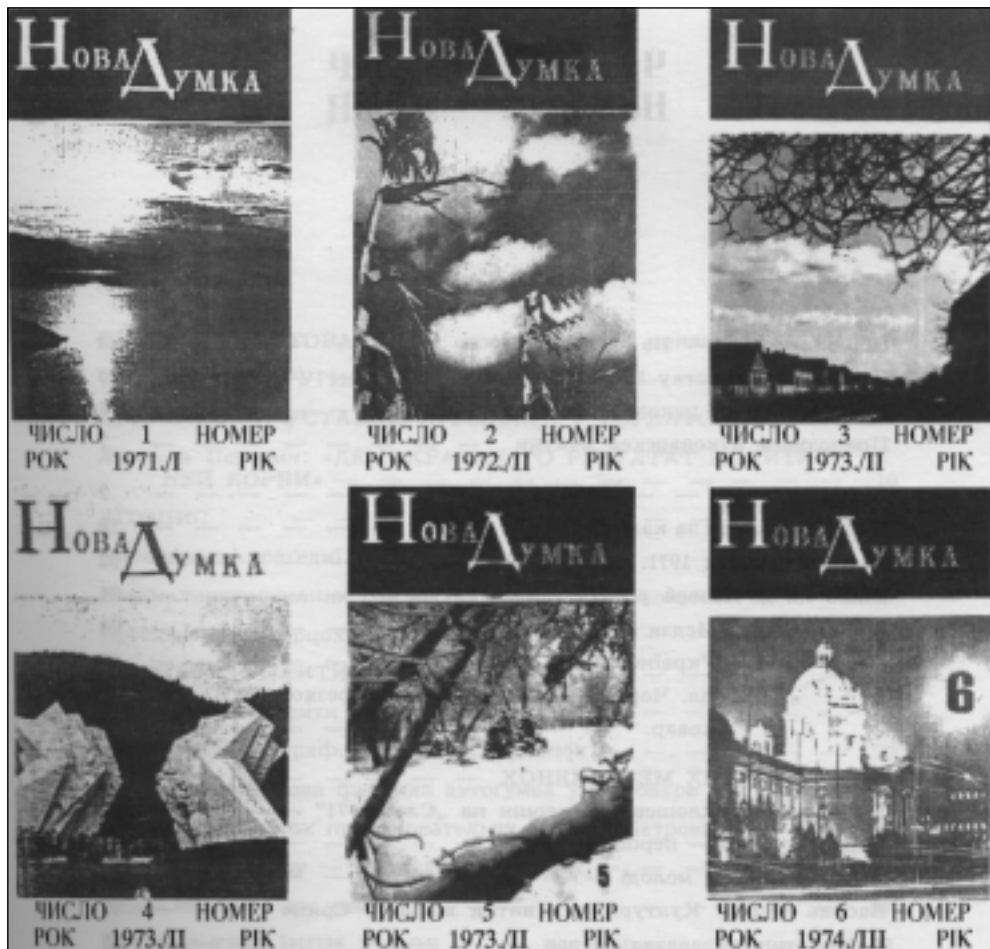
Прето зме ю шицки
И так полюбели
И гу шерцу себе
Щиро притулели.

Лем ю, браца, вше так
Любме и читайме
И гу тому зложно
и подпомагайме.

Под меном “Думка” виходзел и руско-українски часопис и у Руским Керестуре од 1938. року як “часопис за молодь”, вец ище една “Думка” як “націонално-культурни журнал” од 1940. року, розумлїво, до 1941. року кед и у наших крайох загірмела друга шветова война. Гоч у “Думки”, и наша “Нова думка” ма едну часц їх мена, меней ме ту захоцою, бо не виходзели у Горватскей. Же их споминам, то лем пре праве виповедзени факт едней часци истотного мена нашей “...думки”.

О тим же чом праве “Нова думка” читатель найдзе одвит на идущих боках хроніки нашей “Новой думки”. Вона дзекує своім предчашніком кельо на часци мена, тельо и на шицким другим цо ю понукло же би ше зявела як штварти руско-українски часопис у Горватскей три децениї после.

Владо Костелник

Насловни боки перших 6 числох “Новой думки”

НА СТОРОЖІ СЛОВО

“Возвеличу малих отих рабів німих,
а на сторожі коло їх поставлю слово“.
Тарас Шевченко – “Кобзар“

Роман Мизь

Цю глибоку думку Великого Кобзаря, яка рівночасно проявляє його палку любов до свого народу, не один з наших діячів на поселеннях брав собі як девіз і програму своєї запопадливої праці та намагань з метою збереження української діаспори. І не тільки діаспори, бо утрата рідного слова грозила й Україні. І то збереження найсильнішою зброєю – рідним словом. Було б цікаво написати історію цих відомих, але найчастіше призабутих піонерів українського рідного слова в США, Канаді, Бразилії, по європейських країнах, чи на далекому сибірському Сході. Найчастіше вони власними або випрошеними засобами видавали газети, журнали, книжки та інші публікації, але ще важливішим було живе слово, сказане в школі, церкві, проспіване піснею, вимовлене на сцені, прошептано молитвою... Часом написано, а у новіші часи і сказане та вислане у ефір. І воно берегло народ. І зберегло...!

І наша українська діаспора на цьому шматку Балканів мала таких піонерів і діячів, які на сторожі народу ставили слово. Починаючи від о. Михайла Фірака, через Василя Войтанівського, о. Сільвестра Саламона, о. Миколу Бучка, о. Олександра Біляка, братів Тимко, відомих нам і невідомих студентів у Загребі, які скромними бюлетенями підтримували дух народу і себе взаємно кріпили; по українських оселеннях у Боснії і Славонії ставили п'єси і влаштовували імпрези, Шевченківські свята і Листопадові роковини... А ці проповіді рідною мовою, що їх наші священники голосили у скромних церковцях були не тільки Радісною вісткою Христової Євангелії, не тільки лікарством душі знесиленої працею і важкою долею людини, але й кафедрою рідної мови – від садку по університет й академію наук. Для нашої людини то була вся його школа. То слово – сказане кожної неділі у церкві! Ним люди живились цілий тиждень.

Не можна не згадати і внесок Івана Терлюка у післовоєнні часи, що його на сторінках “Руского слова“ і “Шветлосці“ дав народу, або Євгена Кулеби з його “Соловейком“, Павла Головчука – редактора українського радіомовлення по Радіо Бяна Лука з найдовшим стажем, чи автора першої самостійної книжечки українською мовою у Югославії – Надії Ляхович. Але й Слави Біленької, Василя Стрехалока, Михайла Ковача і знову Івана Терлюка з їх буквар’ями і читанками.

Одним із слів, що їх поставлено на сторожі “отих рабів німих“, була і “Нова думка“. Журнал широко відкрив свої сторінки українському слову, яке випливало із серця і душі наших тутенших його майстрів і митців. Були це слова наднені ліричною поезією, мрійливою прозою, журналістичним пафосом, тонким публіцистичним аналізом, науковим доробком... Все це знаходило своє місце у “Новій думці“. Так вона стала носієм зародку української літератури у Югославії та інших видів і можливостей використання слова. Створився гурток постійних співпрацівників, які формували “Нову думку“, а вона формувала їх. Таким чином цей журнал став угольним каменем, на якому будувалася скарбниця духовної творчості нашої української діаспори. І оскільки колись буде писатися історія нашого поселення і нашого доробку, “Нова думка“ не може бути не згаданою як інституціоналізований корифей цієї творчості.

Крім того “Нова думка“ відіграла ще одну важливу роль у “сму́тне время“ соціалістичної дійсності. Коли українським літераторам, публіцистам і науковцям, які проживали в країнах реального соціалізму /Україна, Польща, Чехословаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія/ було унеможливлено публікуватись у своїй країні і там їх трактовано не тільки дисидентами, але впросто ворогами – “Нова думка“ була завжди для них відкритою і вони публікувалися на її сторінках. Одної із тих країн до редакції “Нової думки“ надходили протестуючі листи з цього приводу, в яких партійні функціонери висловлювали своє невдоволення, що публікуємо твори проскрибованих авторів, навіть і погрожували. Але “Нова думка“ ил лишилась послідовною у свій політиці відкритого журналу і такі протести не трактувала серйозно.

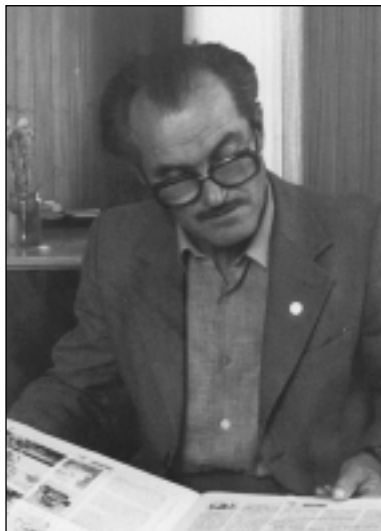
Постійно до “Нової думки“ писали й українські автори із країн Західного світу - західно-середньоевропейських країн, США, Канади, Австралії. Так “Нова думка“ стала світовим українським вільним стрижнем. Авторів цих рядків, як двадцятирічному редакторові українськомовних сторінок “Нової думки“ це неабияка сатисфакція, що два десятки років були присвячені для такої, в той час важливої і, здається, –корисної справи.

Зараз “Нова думка“ крокує новими шляхами, хоча у неї подібні або й тотожні завдання, бо “Нова думка“ завжди – нова думка! В цьому її краса і її майбутність. Щасливо!

о. Роман Мизь

ПОШВИДКО З “ПЕЛЮШКОХ” ДО “СУКЕНКИ”

- Василь Мудри: Од першого числа

Василь Мудри

Як новинар “Руского слова“, там дзешка пейдзешатих рокох ХХ ст. часто сом путовал до Сриму пре материяли за новини: до Шиду, Бачинцох, Беркасова, Бикич Долу, Петровцох и Миклошевцох. Не було теди автобусни превозки, та ше путовало на гайзибану. А понеже велька часц з тих местох не ма гайзибански вязи, мушело ше – пешо. Теди сом анї задумац не могол же и я дакеди постанем – Сримец. Але, пре вецей причини, и то ше случело. Було то 1960. року, кед зме, зоз супругу Меланку, тиж учительку, були прияти до Покраїнского дзезинского шпиталю за ТБЦ на Принциповцу. То на граніци медзи Илоком и Сотом. А вец, 1962. року нашли зме ше у найменшим руским валале – Бикич Долу. У тим валале зме почувствовали приятельске одношене жительох як и порихтаносц помогнуц нам у каждой хасновитей акції.

Початки сримского здружованя

И надалей сом отримовал вязи зоз своїма школскима товаришами керестурскей гимназії: Владом Костелником у Вуковаре и Штефаном Гудаком у Петровцох. Раз зме ше порацзели (уж не паметам кеди и дзе) же би було добре зволац схадзку Сримских руских писательох и порушац велї питаня з котрима зме ше у тим чаше стретали. Гу нам ше вец приключел и Владимир Бесерминї зоз Шиду, так же у тим иницијативним одборе, кед го так мож наволац, були заступени штири места: Вуковар, Петровци, Шид и Бикич Дол. Зявело ше и думане же би за таку схадзку найвигоднейше место бул праве Бикич Дол, цо Бикичане дзечне прилапели, а вец и одвичательни у општини Шид.

Як познате перше совитоване Сримских руских писательох отримане у Бикич Долу, 4. децембра 1966. року. Попри госцох з Нового Саду, Руского Керестура и Шиду, на тим совитованю були шлїдуюци писателе: Владо Костелник и Ганча Папандриш з Вуковару, Штефан Гудак и Силвестер Ерделї з Петровцох, Йосафат Колбас з Винковцох, Владимир Бесерминї и Венямин Бульчик зоз Шиду, Михайло Ковач з Нового Саду и я.

Попри вецей заключеньох на тим совитованю формовани координаційни

одбор Сримских руских писательох. Уж на сходзки того одбору, хтора отримана у Петровцох 28. мая 1967. року, завжате становиско же би до асоцияції Сримских руских писательох требало приац и босанских українских писательох, цо и зробене. А на штвартей сходзки координаційного одбору, хтора отримана у Петровцох 5. новембра 1967. року, ришене же би ше подняли мири за видаванє мешачного часопису на руским и українским язикау. До того и пришло концом 1971. року, кед вишло перше число часопису “Нова думка“, як органа Союзу Русиных-Українцох Горватскей (теди зоз смужку), хтори основани 28. фебруара 1968. року у Вуковаре. А на сходзки координаційного одбору, хтора отримана у Шидзе 28. марца 1968. року, члени були информовани же тота асоцияция прераста до Комисії за литературу и писательох Союзу Русиных-Українцох Горватскей у Вуковаре. Мал сом чесц буц председатель координаційного одбору, а потим и новевибраней Комисії.

Пририхтованє и видаванє перших числох

Пририхтованя за видаванє першого числа почали чечиц з пошвидшаним темпом. Перше цо Союз зробел то було менованє членох редакційного одбору “Новой думки“. Тото окончене на сходзки у Союзу 6. августа 1971. року. Вон бул у составе: Владо Костелник и Данил Канюх з Вуковару, Дюра Лікар з Миклошевцох, Мелания Планчак з Петровцох, Иван Сваток з Прнявору, Дюра Латяк з Нового Саду и я. Владо Костелник меновани за редактора. Такой потим почали сходзки на котрих ше утвердзовал концепт не лем першого числа але и далей. Ришене же ше часопис будзе друковац у друкарні “Руске слово“ у Руским Керестуре, понеже вона ма шицки потребни букви.

Перше число вишло на 112 бокох, а у нїм заступени 7 - 8 авторе журналистичних текстох и 13 руски и украински писателе. У нїм ми, попри двох писньох, обявени огляд под назву “Културно-просвитни живот у Сриме“, у хторим сом обробел Шид, Бачинци, Беркасово, Бикич Дол и Сримску Митровицу.

Була то, наисце, чежка, початкова работа. А як було редакторови, то вон найлепше зна. Требало перше активовац афирмованши особи, а вец нови, млади сили. Прето “Нова думка“ уж пошвидко з “пелюшкох“ виросла до “сукенки“.Року 1971. и 1972. вишло лем по едно число, а уж 1973. року - три, та вец 1974. року - штири итд. Од шестого числа и змист бул прегляднейши бо бул розделени на пейц рубрики. А гу тому и число бокох росло (од 112 по 160), а то доказ же ше редакторови поспишело ангажовац вельке число сотруднікох.

Робота на лекторованю текстох

Часопис не мал од початку стайомних лекторох за тексти на сербскогорватским, руским и украинским язикау. Тото, найчастейше, окончовал редактор, а мне и о. Романови Мизови лем дочасово посилал материяли хтори

були вреднейши и обяжнейши. Аж вельо познейше (не знам же од хторого числа) обидвоме зме меновани за лекторох: я за тексти на руским, а часто и горватскосербским, а о. Миз на українским языку. Обидвоме зме тоту роботу окончували дома. Редактор би за каждого з нас вибрал материяли за друковане, спаковал до коверти и послал по пошти, а у писемку нам написал же тото треба вилекторовац до того, а тото або тото до гевтого часу. Ми би му, по законченей роботы, материяли послали тиж по пошти, а дакеди зме и особне приношели до Вуковару. Тота наша работа, пре познати нам причини, престала зоз заключно 89. числом.

Бул то вельки рескир по пошти посилац таки, часто и драгоцини материяли, але зме мали щесца же пошта нігда не затаела. Розуми ше, шицки писма були посилани виключно лем - препоручено.

Дацо о моім сотруднітве

У тих 89 числох, попри обявених дацо вецей як дзешец писньох, мойо сотруднітво було найвецей унапрямене на писане текстох з обласци языка и литературы: прикази нових кніжкох у рубрики “Швет кніжкох”, портрети даедних руских писательох итд. А моя найобяжнейша работа була на текстох (приповедочкох) з обласци языка за школярох основней школи под назву “Цудзи слова у руским языку”. Тоти приповедочки були обявйовани од 56. по заключно 89. число. Ведно их було 32, а у ніх облапени вецей як 900 цудзи слова хтори руски школяре погришно хасную або коло 28 таки слова у едней приповедочки. У тим чаше було то добре и за школярох та аж и за старших, бо зме теди не мали тото цо нешка маме: Сербско-руски словнік у двох томох. Перши том вишол з друку 1995. а други 1997. року. Тота тимска работа на пририхтованю Словніка тирвала вецей як дваецц роки. И сам сом сотруднік, бо сом обробел коло 12.000 слова (одредніци): Ж, З, И, Л, ЛЬ, и М. О пририхтованю того Словніка написал сом у “Новей думки” ище концом 1981. року. Тот Словнік то вельке богатство.

Часопис оправдал свойо виходзене

Часопис “Нова думка” преславюе уж свой 30. родзени дзень. У нім, у тих 30 рокох, свойо роботи обявйовали не лем сотрудніки з даскеліх републикох бувшей Югославиї, але и з иножемства и то на штирох языкох: руским, українским, сербским и горватским Гоч на початку було блуканя, уж у познейших числох утврдзена його конечна концепция: Актуалносци, Літопис, Русини и Українці у НОБ, На културних меридиянох, Клуб младих, Спознай свою прешлосц, Зоз прадїдовшини, Поетова лира або Проза “Новей думки” и Шмих не грих. За шицки тоти рубрики було вше надосц материялу, а то була заслуга редактора, пана Влади Костелника, котри мал барз цесни писмени або особни вязи зоз дзешатками сотруднікох. Розуми ше, змисти плановани вше за

два-три числа напередок. То уж була гаранция же материялу будзе надосц.

Кед 1991. року пришло до того, до чого пришло, “Нова думка“ предлужела свойо виходзене гоч у иншаких условийох. Правда, рубрики кус вименени, але таки були обставини. То значи же не було ніякого претаргованя, павзи и же читателе, котри ю провадзели од ей першого числа, гоч у тих часох у вель меншим чишле, могли у ней найсц велі за ніх хасновити материяли. З тим “Нова думка“ ище вецей оправдала свойо виходзене. Наздавайме ше же и надалей будзе шорово виходзиц, же будзе богатша и рижнороднейша.

Василь Мудри

Сход Сримских писательох у Петровцох 24.децембра 1967. року

Часопис оправдал свойо виходзене и бул широ прилапени у нашим народзе (насловни боки рамикох 11., 12. и 13. числа “Новой думки”